

Анатолій Петрович ЛАЩЕНКО

(2.04.1941, м. Хабаровськ, РФ – 28.11.2007, м. Київ)

28 листопада 2007 року після тяжкої та тривалої хвороби, відійшов у вічність Анатолій Петрович Лашченко – хормейстер, музикознавець, педагог, музично-громадський діяч. Професор (1990), доктор мистецтвознавства (1991), член-кореспондент АМУ (2002). Він найдіяльніше виявляв співучасть до музичних процесів у державі, зокрема, як член Національної Спілки композиторів України (з 1997). Людина, яка все своє свідоме життя присвятила розбудові українського хорового мистецтва – виконавству і зростанню молодих кадрів, науковому опрацюванню багатьох етапів його історії та популяризації надбань цієї давньої і сучасної галузі вітчизняної культури. Народжений у Хабаровську в родині вихідців з української частини Курщини, він повернувся в Україну вже юнаком і поступив до Київської консерваторії, яку закінчив 1964-го за фахом “хорове диригування” у класах Р. Корецької та В. Іконника. Кілька років пропрацювавши у Ніжинському педагогічному інституті ім. М. Гоголя, 1970-го повернувся до Києва і до 1995 року

трудився у Київському інституті культури, відтак – у Національній музичній академії України ім. П. Чайковського як проректор з наукової роботи і професор кафедри диригування цього закладу. У цей час його діяльність набула нової динаміки. Він брав на себе найвідповідальніші завдання, охоплював своєю увагою широке коло проблем. Окрім цього – виховав представників не одного покоління диригентів і музикознавців, вдячність яких до Анатолія Петровича не вимірюється сенсом звичайних слів.

Він активно впроваджував високі еталони хорового співу та творчості у своїй музикознавчій та педагогічній діяльності 1980-х; працював над питаннями поглиблення професійності у своїй галузі і був автором багатьох програм для різних ланок освіти. Його наукові праці (близько 50 фахових статей; монографії) часто набували значення теоретичної бази чи імпульсів для подальшої розробки проблематики з різних сфер музичної культури (звичайно, насамперед, хорової). З-поміж найважливіших – монографія “Хоровая культура: аспекти изучения и развития” (1989), статті “Полифоничні принципи хорових обробок Б. М. Лятошинського” (1974), “Про виконавсько-хорову та композиторську практику” (1974), “Особенности хорового творчества Б. Лятошинского и его влияние на развитие украинского советского хорового искусства” (1987), “Проблеми дослідження хорової культури” (1994), “Драматичні колізії мистецького життя Нестора Городовенка” (1999), “Українське хорове мистецтво ХХ ст.” (2000), “Новітні тенденції сучасного хорового мистецтва України” (2001), “З історії київської хорової школи” (2005) тощо. Лебединою піснею Анатолія Петровича стало ґрунтовне, узагальнююче дослідження “Київська хорова школа” (К., 2007), де відтворився його досвід як хормейстера-практика, мистецтвознавця та педагога. Можливості познайомитися з цією роботою з нетерпінням очікують найширші кола шанувальників українського хорового співу.

Не стало серед нас світлої, талановитої людини, яскравої й натхненної особистості. Відданого і високообдарованого діяча культури й мистецтва, закоханість у ідеали яких та часто дивовижна у сучасному прагматичному світі віра у необхідність їх послідовного, часом самозреченого плекання стала його настановою-заповітом всім, хто мав щасливу нагоду бути знайомим з Анатолієм Лашченком.